

Volem repetir per Nadal algunes frases del pregó de la Festa Major de l'agost. Per convidar tothom, per Nadal, a la Festa de la humanitat.

Una paraula d'arrel llatina. **CÀRITAS VOL DIR AMOR**, l'amor del tot, sense límits, sense fronteres... L'amor de Déu.

La llei i la justícia ajuden a fer que no anem enrera de tot el que hem adquirit de dignitat i d'humanitat; però no fan anar endavant. Només l'amor pot fer anar endavant i engendrar vida on no n'hi hauria. Ajudar ens ajuda.

La persona humana té dret a la vida, a una vida digna. **LA PERSONA ÉS EL CENTRE** de tot el que fem. La persona humana és el rostre de Déu.

I ho és més com més mancada està de dignitat. Aleshores és quan reclama a crits, encara que sovint sense veu ni imatge, que estiguem per ella, que l'acollim i que l'estimem. I desitgem que ens aculli.

Per això, per damunt de tot volem acollir i confiem ser acollits també per ells!

L'ACOLLIMENT ÉS ESSENCIAL.

I donem pa si hi ha gana, o aigua si hi ha set, o roba si fa falta, o ensenyem a cosir si cal, o donem diners si convenen, o companyia si en manca, o juguines si són necessàries, o lleure normalitzat, o mirem de reforçar l'escola, o d'apuntalar la salut, o anem a l'hort...

I treball! Ai si poguéssim donar treball! El treball sí que dignifica la persona i dóna autonomia. I ens preguntem sovint: què falta fer perquè encara no ho fa ningú?

Mentrestant ens ressona aquella expressió de Jesús recollida a l'evangeli de Mateu: quan feieu això, a Mi m'ho feieu.

Hem entès que la mesura d'un acte d'amor no es troba en qui el fa sinó en qui el rep!

Tant de bo anem passant d'un món de ciutadans, a **UN MÓN DE GERMANS** de veritat, iguals en dignitat, i aprenuem a restaurar aquesta dignitat pel camí de l'amor i fins i tot del perdó.

El déu-diner ho justifica tot per tal d'acumular cada vegada més beneficis. Aquesta és la seva lògica inhumana.

Mentrestant, quanta gent hi ha que és pobra, que passa gana o que no té mitjans de salut, que viu enmig de guerres que no ha buscat, que es veu obligada a emigrar... i sovint tot buscant la vida, perd la vida!

NO ENS HI VOLEM ACOSTUMAR! I ho volem denunciar en veu alta. Aquestes estructures són dels homes i cal canviar-les.

Perquè, «un home baixava de Jerusalem a Jericó...». La paràbola del Bon samarità, un relat que ja és patrimoni de la humanitat.

El relat acaba amb una frase contundent de Jesús: **VÉS, I TU FES IGUAL!**

També a Torelló rebem les conseqüències del salvatge déu-diner. Tenim gent que està al marge o que corre el perill de quedar-hi. Tenim problema de manca de treball. Patim aquesta mal anomenada crisi. Podem caure a la temptació de justificar situacions injustes.

Col·laborem en xarxa amb tantes Ong's que, cadascuna des del seu àmbit, dona dignitat a tanta gent. Fem campanyes solidàries per a llocs oblidats del nostre món que mai no sortiran als mitjans de comunicació. Els volem conèixer i volem que aquestes situacions ens siguin presents i ens parlin.

El que rebem, donem!

A TORELLÓ, GRÀCIES!

Segur que ens hem equivocat moltes vegades. En demanem perdó. I desitgem que aquests errors mai no serveixin d'excusa a ningú per no ajudar, per no estimar.

VENIU A LA FESTA!

Quina passada seria que hi poguéssim ser tots. Quin greu ens sap que n'hi hagi que encara no hi són o no hi puguin ser!

Quina delícia si estiguéssim celebrant la festa de la germanor i fos un clam per un món cada vegada més just!

Quina llàstima si només fan la festa alguns!

Quin goig si de la Festa en sortim millorats, cadascú i tot el nostre poble.

Quina meravella si ens adonem que fem festa en el cor de la nostra natura, d'aquesta creació rebuda com un do que hem de vetllar, de conrear i d'estimar. És la casa de tots, i aquesta no fa pas distincions de persones.

Tots i tothom: Veniu a la Festa! Només l'amor mereix de ser celebrat!

**Viu senzillament
perquè altres,
senzillament
puguin viure**

Sovint nosaltres mateixos diem que **CÀRITAS ÉS UN MIRACLE!**

No és pas perquè sí que el logo sigui un cor, vaja, quatre cors envoltant una creu! Ni és estrany que derivi de la comunitat cristiana que s'aplega en l'eucaristia –la missa– sempre al voltant d'un pa partit, després d'escoltar una bona nova d'amor.

I quan hi siguem tots, el miracle s'haurà fet realitat!